

ADJÁTOK VISSZA A NÉPNEK AZ ÓSZÖVETSÉGET!

Vissza kell adni a keresztény népnek az Ószövetséget; nincs ennél szükségesebb és sürgetőbb feladat. Vissza kell adni a keresztény népnek örökségének ezt a részét, amelytől meg akarják fosztani; ezt az ígéretföldjét, amely még mindig ugyanolyan tejjel és mézzel folyó, — ahonnét ki akarják úzni, pedig az övé. Vissza kell adni a keresztény nép használatára ezt az óriás épületet, amelyből olyan tisztán és egyértelműen zeng a próféta hangos kiáltása: „Sitientes, venite ad aquas! — Szomjúhozók, jöjjetek a vizekhez!” Nem szabad a Szentléleknek és Isten bölcsességének ezt a remek alkotását csak úgy mutatni be az embereknek, mint furcsa, időtől molyrágott anyagok összedobált halmozát, hanem meg kell látniok benne azt a kiemelkedő művet, amelyre az évszázadoknak semmi befolyásuk sem volt, amely sértetlenül, szűzi tisztaságban áll itt előttünk fönséges és mély szerkezetével és eredeti jelentőségében, és felszólítást intéz szívünkhöz, értelmünkhöz, képzeletünkhöz, érzéseinkhez, a szeretet és szépség utáni minden vágyunkhoz, ma éppen olyan erővel, mint valaha.

Micsoda boldogság, hogy szabad szívvel, nyílt szívvel csodálhatjuk Teremtő Istenünket, aki ebben az egyenesen nekünk szóló, életadó ígében benne él — nem kevésbé, mint a természet ragyogó rendszertelenségében, sőt még sokkal inkább. Táplálkozunk ebből a dús értelmű történetből! Táplálkozunk az eseményeknek ebből a bőségéből, amit Isten a mi tanításunkra és a saját határtalan, találékony irgalmasságának feltárására sorakoztatott fel! Isten nem a filozófusok hideg létezője többé. Hanem valóságos személy. Mózes és Dávid megmutatja nekünk Őt olyannak, amilyen, ahogyan él, amilyenek jogunk van látni, ha egyszer arról van szó, hogy az ő hasonlatosságára vagyunk teremtve, bárhogyan magyarázzák is ezt a tudósok.

Micsoda öröm ez a tudat, micsoda elragadtatás: Odafönn él a mi Atyánk! Atyai szeretete reánk árad; gyengéd Ő és résztvevő, és ismeri a szív minden érzését, még a haragot is! Igen, szeretjük ezt a haragot, ezt a szent haragot; mert jólesik nekünk, ha komolyan vesznek bennünket, kihágásainkban éppúgy, mint jóra való igyekezetünkben. Hígeszűek, akik kegyetlen Istenről beszéltek! Féltékeny Isten — ám legyen! Eppen így szeretjük Őt!

Ugorjunk hát bátran fejest a szeretetnek és szépségnek ebbe az óceánjába, ebbe az Ószövetségbe, amelyben annyi szent, annyi nagy szellem talált kifogyhatatlan táplálékot! Ismerkedjünk meg újból ezekkel az éppen tipikus életteljességükben igazán emberfölötti személyekkel, akiknek érintetlen emberségét mondhatnám mindenestül meg-

dicsőíti igazi jelentőségük: Ábrahámmal, Jákobbal, Józseffel, Mózeszel, Jóbbal, Sámuellel, Dáviddal . . . Nem regény- vagy színpadi hősök ezek. Karjainkba zárhatjuk őket. Fivéreink és nővéreink, de olyanok, akiket egészen betölt az Isten, túláradóan cselekszik a Főlséges akaratát.

Olvassuk a Szentírást, de olvassuk úgy, ahogyan a szentatyák olvasták. Ők megmutatták nekünk, hogyan lehet leginkább hasznot húzni belőle: Olvassuk térdenállva! Ne bírálógató szándékkal, ne azzal a fajta ostoba kíváncsisággal, amely csak hiúságra vezet: olvassuk az éhes szív szenvedélyével! Azt hallottuk, itt az élet és a világosság — miért ne próbálnánk valamicskét megízlelni jóízéből?

Nemcsak a Sinai-hegy méltóságos magaslata hívogat, hogy másszunk fel rá. Nézd a meleg asszonyi mosolyt, a Bölcsességnek, ennek a főnséges szívnek a mosolyát, akinek képét az Úr maga elé állította, hogy legyen bátorsága megteremteni ezt a világot! Alakja e páratlan emlékek hosszú sorának legvégén merül fel szemünk előtt. A teremtés kezdete óta ő az a növekvő hajnalpír, amely a napfölkeltét megelőzi. A kinyilatkoztatott szövegek egyetlen helyén sem alszik ki számunkra, keresztények számára ez az isteni világosság, sem az Ó-, sem az Újszövetségben. Erre a világosságra érvényesek az Üdvözítőnek az Evangéliumban mondott szavai: „Ha azt mondják nektek: Nézzétek, a pusztában van, ne menjete ki; vagy rejtett helyeken tartózkodik, ne higgyétek. Mert miképp a villámlás keleten támad és látható nyugatig, úgy lesz az Emberfiának a megjelenése is“ (Mt 24,26-27). Az Ószövetség minden részében Ő az uralkodó, éppen úgy belelehelté Szentlelkét, mint ahogyan az Újszövetséget Ő sugallta. E könyv minden lapján ott áll ellenjegyzésként ünnepélyes esküje: „Ego vivo! — Élek én, az Úr!“

+

Ameddig ez a könyv tetszik neked, addig te is tetszel Istennek. (Sailer püspök)

Tosari, szombat, 1917.jún.30. Nagy csoda történt velem, már reggel írtam róla bibliám utolsó oldalára. Ma reggel megismertem, hogy van személyes Isten. Ez a felismerés azután történt, hogy az utóbbi napokban gyakran olvastam a zoltárokat. Ma reggel az 50.-et és 60.-at olvastam a bibliámból. És egyszerre szilárdan és foghatóan előttem állt a személyes Isten felismerése. Jó harminc éve fontolgattam, töprengtem, figyeltem a természetet és saját magamat, és akartam megismerni a személyes Istent. De nem tudtam hinni benne. Milyen csodálatosan mély most a meggyőződéselem! Néhány hét múlva ötvenéves vagyok. Ez a legszebb ünnepi ajándékom. (Max Dauthendry költő)
Edesanyám tanítónő, kisgyermekkoromtól fogva belém oltotta a Szentírás iránti nagy-nagy szeretetet, és ennek köszönhetem hivatásomat is. Most is papi munkám alapjának a Szentírást, az Isten ígését tekintem. (Káplán)

61 רוח אֲדַגֵּי יְהוָה עָלַי יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי
 לְבִשָּׂר עֲנִיִּים שְׁלַחֲנִי לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבָּרֵי לֵב
 לְקַרְא לְשֹׁבֵיִם דְּרוֹר וְלְאַסְוִירִים פְּקַח-קוֹחַ׃
 מִלְקַרְא שְׁנַת-רְצוֹן לַיהוָה וַיּוֹם נָקַם לְאַלְהֵינוּ׃
 לְנַחֵם כָּל-אֲבֵלִים׃

*πνεῦμα κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέν με
 εὐαγγελισασθαι πτωχοῖς, ἀπέσταλκέν με.
 κηρῶσαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν και τυφλοῖς ἀνάβλε-
 ἀποστελλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, [ψιν,
 κηρῶσαι ἐνιαυτὸν κυρίου δεκτόν.*

„Mikor /Jézus/ Názáretbe ért, ahol nevelkedett, szombaton szokása szerint bement a zsinagógába és olvasásra jelentkezett. Izaiás próféta könyvét nyújtották neki. Szétbontotta a tekerceset és épp azon a helyen akadt meg a szeme, ahol ez volt írva:

Az Úr lelke van rajtam, mert felkent engem.
 Elküldött, hogy jó hírt vigyek a szegényeknek,
 S a foglyoknak hirdessem a szabadulást,
 A vakoknak a látást,
 Hogy felszabadítsam az elnyomottakat,
 És prédikáljam: az Úr esztendeje elérkezett.“ (Lk 4,16-19)

Fent magunk előtt látjuk ennek az ószövetségi helynek (Iz 61,1-2) eredeti héber szövegét, úgy, ahogyan az Úr Jézus szeme előtt volt, továbbá a görögül író Lukács evangélista szövegét (Lk 4,18-19). A megközelítő fonetikus olvasás így hangzik:

rúah adónáj Jáhvé ála j jaan masah Jáhvé ofí
 l'basszer anavím s'lahání lahabós l'nisb're-leb
 likró lisbújin d'rór v'laaszúrím p'kah-kóah
 likró s'nat racón l'Jáhvé v'jóm nákám lElóhenú
 l'nahem kol-abelím

pneuma küriu ep'eme, hu heineken ekhriszen me
 euangeliszaszthai ptókhoisz, apesztalken me,
 kérúkszai aikhmalótoisz afeszín kai tífloisz anablepszín,
 aposzteilai tethrauszmenusz en afeszei,
 kérúkszai eniauton küriu dehton.